ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πράγματι ὁ καθηγητὴς ἐσύνταξε τὸ πιστοποιητικὸν καὶ τὸ ἔπῆρα νὰ μεταβῶ στὴν Δημαρχία. Κάτω συνήντησα τὸν Μόρρις. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κι' ἐπήγαινε νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Ἀρθούρου διὰ τοῦ ὁποίου τὸν ἐπληροφοροῦσεν ὅτι ἡ γραῖα Οὐέστενρα ἀπέθανε, ὅτι ἡ Λουκία ὑπέφερεν ὀλίγον, ὅτι ἦτο καλύτερα καὶ ὅτι εὑρισκόμεθα πάντες πλησίον της.

Πρὶν χωρίσουμε ὁ Μόρρις μοῦ εἶπε :

— Σοῦαρδ, ὅταν κανονίσῃς τὴν ὑπόθεσι τῆς ταφῆς τῆς κ. Οὐέστερνα στὸ δημαρχεῖο καὶ γυρίσῃς ἐδῶ, θὰ σέ περιμένω νὰ μιλήσουμε μαζύ.

Πράγματι δὲν ἄργησα νὰ γυρίσω. Βρῆκα τὸν Μόρρις νὰ μὲ περιμένῃ μ' ἀνυπομονησία. Μόλις μὲ εἶδεν, ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ἐκάθησε κοντά μου, μοῦ πῆρε τὰ χέρια μου στὰ δικά του καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη :

— Σοῦαρδ, εἶσαι φίλος μου καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, εἶμαι βέβαιος, εἰλικρινῶς, σ' ὅτι σὲ ρωτήσω. Πρὶν ἡ μὶς Λουκία ἀρραβωνιασθῇ τὸν φίλο μας Ὄλμιγουδ, τὴν ἀγαπούσαμε καὶ οἱ δύο καὶ ζητήσαμε καὶ μεῖς νὰ γίνῃ δική μας. Μᾶς ἐπρόλαβε ὅμως ὁ Ἀρθοῦρος. Αὐτὸ δὲν ἐψύχρανε τὴ φιλία μας μαζύ του. Ἀντιθέτως ὁρκιστήκαμε νὰ ἀγαποῦμε τὴν Λουκία σὰν ἀδελφή. Σήμερα ἔρχουμαι ἐδῶ καὶ βρίσκουμαι πρὸ ἐκπλήξεως. Ἡ μητέρα τῆς Λουκίας εἶχε πεθάνει κ' ἡ Λουκία βρισκόταν σὲ κατάστασι ἐπικίνδυνη, χωρὶς αἷμα στὰς φλέβας της. Ἔδωσα τὸ αἷμα μου γι' αὐτὴν εὐχαρίστως. Ὑποψιάζομαι ὅμως, Σοῦαρδ, πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος ποὺ ἔκαμα τὴ θυσία αὐτή. Λοιπόν, λέγε μου, θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ σοῦ πῶ γιατί. Λέγε μου πόσες μεταγγίσεις ἔγιναν ἀκόμη;

Δὲν τοῦ ἔκρυψι τίποτε. Τοῦ ἀπεκάλυψι ὅτι προηγουμένως εἶχαν γίνει ἄλλες τρεῖς μεταγγίσεις.

Ὁ Μόρρις ταράχθηκε.

— Ἔγιναν, εἶπε, ἄλλες τρεῖς μεταγγίσεις ; Καὶ μάλιστα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ; Τότε συμβαίνει ἐδῶ κάποιο μυστήριο, Σοῦαρδ. Ἐχάθηκε μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Λουκίας μέχρι σήμερα μία τεραστία ποσότης αἵματος. Τὸ αἷμα τριῶν μεταγγίσεων, αἷμα ἀρκετὸ δηλαδὴ γιὰ τρεῖς ἀνθρώπους ! Σήμερα τῆς ἔδωσα καὶ τὸ δικό μου. Ἀλλὰ τί ἔγινε ἐν τῷ μεταξὺ τὸ αἷμα αὐτό, φίλε μου ; Πῶς ἐχάθηκε μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ; Ποιὸς τῆς τὸ ἀφήρεσε ;

— Φίλε μου, τοῦ εἶπα, ἔχεις δίκηο ν' ἀπορῇς καὶ νὰ τρομαχτῇς. Βεβαιώσου ὅμως ὅτι οὔτε ἐγὼ ξέρω ἀκόμη τίποτε. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ὑποπτεύεται πολλά, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ πῇ τίποτε. Μοῦ εἶπε μόνον ὅτι ἐφ' ὅσον μᾶς μένει πνοὴ ζωῆς θ' ἀγωνιοθῶμεν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀτυχοῦς νέας.

— Τὸ εἶπεν αὐτό ; Τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε καὶ μένα ἕνα τῶν συναγωνιστῶν σας.

Κατόπιν τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἀνεβήκαμε στὸν θάλαμο τῆς Λουκίας, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ Ἔλσιγγ. Ἡ ἀτυχὴς νέα ξύπνησεν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της κύτταξε γύρω της, μᾶς εἶδε καὶ μᾶς χαμογέλασε μ' εὐγνωμοσύνη. Ἀμέσως ὅμως τὸ πνεῦμα της ἐφωτίσθηκε. Θυμήθηκε τὰ γεγονότα τῆς νυκτὸς, θυμηθηκε τὸν τραγικὸ θάνατο τῆς μητέρας της κι' ἐξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ κλάματα.

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἐπλησίασε, τὸ ἴδιο δὲ ἐκάμαμε κ' ἐμεῖς. Προσπαθήσαμε νὰ τὴν παρηγορήσουμε μὲ κάθε τρόπο. Τῆς ὑποσχεθήκαμε πῶς στὸ ἑξῆς θὰ μένουμε ἡμεῖς πλησίον της, πῶς δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψουμε κατ' οὐδένα λόγο. Αἱ ὑποσχέσεις μας αὐταῖς τῆς ἔδωσαν θάρρος.

Καὶ βυθίστηκε πάλι στὸν ὕπνο ἔτσι καθὼς ἦταν μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Μόλις ἔπερνε νὰ βραδιάζῃ εἴδαμε τὴν Λουκία νὰ κινῆται ἐπάνω στὸ κρεββάτι της ἀποτόμως. Συγχρόνως ἄπλωσε στὸν κόλπο της, πῆρε τὸ γνωστό, ἀποκαλυπτικό, φρικιαστικὸ σημείωμά της, τὸ ὁποῖον ὁ Ἔλσιγγ τῆς εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ προηγουμένως, τὸ κράτησε μιὰ στιγμὴ στὰ χέρια της, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸ σχίζῃ, σὰν νὰ τὴ διέταζε νὰ τὸ κάμῃ αὐτό, κάποιος μέσα στὸν ὕπνο της.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ βλέποντάς το αὐτὸ τινάχτηκεν ἀμέσως ἐπάνω καὶ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ προσοχή. Εἶδα τὰ μάτια του ν' ἀστράφτουν καὶ τὸν ἄκουσα νὰ φυσᾷ ταραγμένος, ἐξηγριωμένος...

19 Σεπτεμβρίου.— Ὅλη τὴ περασμένη νύχτα ξαγρυπνήσαμε, ἐπότε ἐγὼ καὶ ἐπότε ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, κοντὰ στὴ Λουκία. Δὲν τὴν ἀφήσαμε στιγμή. Ὁ ὕπνος της ἦταν ταραγμένος. Ἐφοβεῖτο ἀκόμη κι' ὅταν ἦταν ξυπνητη...

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις δὲν ἔκλεισεν ἐπίσης μάτι. Χωρὶς νὰ μᾶς πῇ τίποτε πῆρε τὸ πιστόλι του στὴ τσέπη καὶ τριγύριζε ὅλη νύχτα στὸ κῆπο καὶ περιπολοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι...

Δὲν ξέρω γιατί, ἐντούτοις ὅλοι εἴμεθα ἀνήσυχοι καὶ νευρικοί, σὰν νὰ ἐφοβούμεθα κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ φρικτὸ καὶ μυστηριῶδες...

Ὅταν ἀργότερα ἐξύτνησεν ἡ μὶς Λουκία, τότε ἐφάνηκε πόσο εἶταν καταβεβλημένη. Εἶμαι ἰατρὸς κ' ἐν τούτοις γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα τόσην ἀδυναμίαν. Πῶς ζοῦσεν ἀκόμα ἡ δυστυχισμένη μίς, εἶναι θαῦμα.

— Σοῦαρδ, μοῦ εἶπεν ὁ Ἔλσιγγ ταραγμένος ἀφοῦ μ' ἐπῆρεν ἰδιαιτέρως, φοβοῦμαι πῶς ἡ φτωχὴ κόρη δὲν θ' ἀνθέξῃ αὐτὴ τὴ φορὰ παρὰ τὴν μεταγγισι ποὺ τῆς ἐκάμαμε.

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι, καθηγητά μου.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ μνηστήρ της.

— Θὰ τοῦ τηλεγραφήσω νὰ ἔλθῃ.

— Ναί, κάμε το Εἶναι τόσο τρομερὸ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Θὰ εἶναι φρικτὸ ἂν ἡ μὶς ἀποθάνῃ. Θὰ εἶναι δυστύχημα ἀνεπανόρθωτον. Ἂν δὲν ἀνθέξῃ. Σοῦαρδ, τότε θὰ ἔχωμεν κάποιο ἄλλο, πλέον μεγάλο καθῆκον νὰ πράξωμεν.

— Ἐὰν ἀποθάνῃ ;

— Ναί.

— Φαντάζομαι, καθηγητά μου πῶς, ὁ Θεὸς θὰ τὴν ἀναπαύσῃ εἰς τὸν Παράδεισον. Ὑπῆρξε μία μάρτυς !

— Ὁ Θεός ; Στὸν Παράδεισο ; Μιλᾶς γιὰ παράδεισο τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς περιβάλλει ὅλη ἡ Κόλασις, μὲ τοὺς δαίμονάς της ;

— Καθηγητά μου, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Θὰ μ' ἐννοήσῃς ὅταν ἔλθῃ ἐκείνη ἡ στιγμή.

Ἔτρεξα νὰ τηλεγραφήσω στὸν Ἀρθοῦρο. Ὁ καλὸς νέος ἦλθε μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Μόλις εἶδε τὴν Λουκίαν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι συνετρίβη κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

Ἡ Λουκία τὸν ἀντελήφθη παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί της. Αὐτὸ τῆς ἔδωσε στιγμαίως κάποιο κουράγιο. Βυθίστηκε ὅμως κὶ πάλιν στὸν ὕπνο βαθύ σὰν θάνατο, τὸν ὕπνο τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἐξαντλήσεως.

— Στὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ ὕπνου της φαίνοταν τρομαγμένη. Ψιθύριζε παράξενα λόγια. Τὴν ἀκούσαμε νὰ λέῃ μὲ φρίκη.

— Νάτος ! Εἶναι αὐτός ! Λυπηθῆτε ! Σκύβει ἐπάνω μου. Ἐδῶ στὸ λαιμό μου. Φοβοῦμαι !...

Εἶνε τοσο τρομακτικὰ καὶ τόσο θλιβερὰ ὅλα αὐτά, ὥστε τὰ μάτια μας βουρκώνουν. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ εἶνε ἐξηρεθισμένος, δακρύζει, αὐτὸς ὁ ἀκαταβλήητος, καὶ δαγκώνει τὰ χέρια του μὲ ὀργήν !.

Τί θ' ἀπογίνῃ Θεέ μου ! Ἡ ἀτυχὴς μὶς δὲν εἶνε καθόλου καλά. Φοβοῦμαι σοβαρῶς πῶ, θὰ πεθάνῃ !...

Ἐπιστολὴ τῆς Μίνας Ἄρκερ πρὸς τὴν Λουκίαν Οὐέστενρα.

(Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τὴν ἄνοιξεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ)

Ἀγαπητή μου Λουκία, 17 Σεπτεμβρίου

Ἔπειτα ἀπὸ τόσου καιροῦ σιωπὴν ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι εὐχάριστον. Ὁ ἀγαπημένος μου Ἰωνάθαν ἔγινε πειὰ ἐντελῶς καλὰ κι' ἐγυρίσαμε στὴν προσφιλῆ μας Ἀγγλία. Βρισκόμαστε στὸ Ἐξέτερ. Ὁ κ. Χῶκινς, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἰωνάθαν, μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό. Τὸ πρῶτο βράδυ μᾶς ἐκράτησε νὰ φάμε μαζύ, στὸ σπίτι του. Μετὰ τὸ φαγί, ἀγκάλιασε τὸν Ἰωνάθαν, τὸν ἐφίλησε καὶ μᾶς εἶπε :

— Ἀκοῦστε, παιδιά μου. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ σᾶς βλέπω ἐδῶ μαζύ μου. Εἶμαι μόνος στὸν κόσμο, ὅπως ξέρετε καὶ ἐντελῶς γέρων. Σᾶς ἀγαπῶ σὰν παιδιά μου. Κι' ἂν σᾶς ἐκράτησα νὰ φάμε μαζύ, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι κληροδοτῶ ὅλη μου τὴν περιουσία σὲ σᾶς, Ναί, θέλω νὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένους. Θὰ κατοικήσετε στὸ Ἐξέτερ καὶ θὰ ζοῦμε σχεδὸν μαζύ, μέχρις ὅτου μὲ

Νάτος ! Σκύβει ἐπάνω μου ! Φοβοῦμαι !

καλέσῃ ὁ θάνατος κοντά του.

Μᾶς συνεκίνησαν τόσο πολὺ τὰ λόγια του αὐτά. Τοῦ ἐφιλήσαμε τὰ χέρια χύνοντας ἄφθονα δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Ἦταν τόσο συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ βραδιά!...

Δὲν ξέρεις, ἀγαπητή μου, πόσο ἀνυπομονῶ νὰ ρθῶ νὰ σᾶς δῶ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη καὶ σὲ σένα θὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιο, ὑποθέτω.

Ὁ Ἰωνάθαν εἶναι πειὰ ὑγειέστατος. Οἱ παληοὶ τρόμοι τὸν ἄφησαν. Δὲν ἔχει ἐφιάλτας στὸν ὕπνο του. Δὲν παραμιλάει καὶ δὲν ἀναφέρει πειὰ τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα πράγματα.

Ὁ Ἰωνάθαν ἀνυπομονεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ. Θὰ ἔλθουμε νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦμε ἀμέσως μόλις εὐκαιρήσουμε. Φαντάζομαι, ἀγαπητή μου φίλη, πῶς θὰ εἶσαι εὐτυχὴς μὲ τὸν Ἀρθροῦρον σου.

Τοὺς χαιρετισμούς μου στὴν καλή σου μητέρα.

Ὅταν συναντηθοῦμε θὰ σοῦ διηγηθῶ πόσα βάσανα ἐπέρασα κι' ἐγὼ μέχρις ὅτου ἡσυχάσουμε πειὰ καὶ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ εὐτυχισμένοι.

Ὁ Ἰωνάθαν ἦταν βαρύτερα ἄρρωστος ψυχικῶς ἀπὸ ὅσο ἐπίστευα. Πέρασε φρικτὲς ἡμέρες στὸ ταξεῖδι καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει πῶς εἶνε ἀκόμη ζωντανός. Ἐβασανίστηκα πολὺ μέχρις ὅτου τὸν ἰδῶ ἐντελῶς καλά, χωρὶς φόβους, χωρὶς νὰ φωνάζῃ στὸν ὕπνο του τὸ ὄνομα τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου κόμητος.

Θὰ σοῦ τὰ ἐξιστορήσω ὅλα, ἀγαπημένη μου Λουκία, ὅταν συναντηθοῦμε.

Σὲ φιλῶ γλυκά,

Ἡ φίλη σου

Μίνα Ἄρκερ

Ἔκθεσις τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ὁ ἰατρὸς Πατρίκιος Ἔννεσυ, προς τὸν δόκτορα Σοῦαρδ.

Κύριε Δόκτωρ,

Σπεύδω νὰ σᾶς ἐκθέσω λεπτομερῶς ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν κλινικήν σας ἀπὸ τότε ποὺ ἐφύγατε κι' εὑρίσκεσθε πλησίον τῆς μίς Οὐέστενρα.

Ὁ περισσότερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀσθενεῖς, ὁ Ρένφιλδ ἦτο ἀρχικῶς ἥσυχος. Ἔτρωγε καὶ ἐκοιμᾶτο κανονικά. Παραληροῦσε μόνον πότε-πότε, τὴν νύκτα καὶ ἔλεγε λόγια ἀσυνάρτητα.

Ἔξαφνα ὅμως προχθὲς τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἕνα μεγάλο κάρρο ἦρθε καὶ στάθηκε τὸ ἀπόγευμα στὴν πόρτα τοῦ κήπου, τοῦ διπλανοῦ μας ἐρημικοῦ μεγάρου. Ἦταν φορτωμένο μὲ δύο μεγάλα κιβώτια, ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ μετέφεραν σ' αὐτὸ καὶ πρὸ καιροῦ.

Δὲν γνωρίζω τί περιεῖχαν τὰ κιβώτια αὐτά, ἐφαίνοντο ὅμως πολὺ βαρειά.

Οἱ καρραγωγεῖς, δύο τὸν ἀριθμόν, μοῦ εἶπαν πῶς θὰ περιεῖχον, ὅτως ἐφανταζοντο, χῶμα. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ τὸ βεβαιώσω αὐτό.

Πρὶν ἀκόμη ἀοχίσουν τὴν μεταφορὰν τῶν κιβωτίων αὐτῶν μέσα στὸ παλαιὸ ἔρημο μέγαρο, ὁ Ρένφιλδ ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του, ἔδειξεν ἔξαφνα σημεῖα ταραχῆς καὶ κατόπιν ἀγρίας μανίας. Ἔξω τῆς κλινικῆς καὶ ἐπετέθη ἐναντίον τῶν καρραγωγέων κραυγάζων:

— Μὴ μπῆτε μέσα στὸ σπίτι. Σταθῆτε, ἄθλιοι! Θέλετε νὰ τα-

Συγχρόνως ἔπιασε τὸν ἕνα τῶν καρραγωγέων, τὸν ἔρριξε κάτω μὲ τεραστίαν δύναμιν κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κτυπᾶ τὸ κεφάλι στῆς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ δυστυχὴς ἐργάτης ἐτραυματίσθη συβαρῶς καὶ αἷμα ἄφθονο ἔβαψε τὸ πεζοδρόμιο.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταασθῆτε, κ. δόκτωρ, τί ἀγῶνας κατέβαλον οἱ νοσοκόμοι διὰ νὰ συγκρατήσουν τὸν Ρένφιλδ καὶ νὰ κατορθώσουν νὰ τὸν μεταφέρουν ἐντὸς τῆς κλινικῆς.

Ἐπέδεσα τὸ τραῦμα τοῦ ἐργάτου καὶ τοὺς ἐζήτησα συγνώμην.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐφάνησαν πολὺ λογικοὶ καὶ δὲν προέβησαν εἰς ἀντεκδικήσεις. Γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω περισσότερο διέταξα δύο νοσοκόμους νὰ τοὺς βοηθήσουν στὴν ἐργασία τους· τοὺς ἠκολούθησα κι' ἐγώ.

Στὸ ἐρημικὸ αὐτὸ μέγαρο δὲν ὑπῆρχε ψυχή. Ἄνοιξαν οἱ καρραγωγεῖς μόνοι των. Τὰ κλειδιὰ τοὺς τὰ εἶχε δώσει κάποιος πράκτωρ τοῦ Λονδίνου, ἐνεργῶν, ὡς μοῦ εἶπαν, κατ' ἔγγραφον ἐντολὴν κάποιου κόμητος, ἀγοραστοῦ τοῦ μεγάρου. Τὸ μέγαρον παρουσίαζε τελείαν εἰκόνα ἐγκαταλείψεως. Σκόνες καὶ ἀράχνες παντοῦ. Τὰ κιβώτια ἐτοποθετήθησαν σ' ἕνα σκοτεινὸ θάλαμο.

Τί κιβώτια εἶνε αὐτά, καὶ γιατὶ ἠγοράσθη τὸ παλαιὸ αὐτὸ μέγαρο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Γ. Τσακασιάνου]

Τώρα πάλιν μ' ἔβλεπες φοβερὰ ἐρωτευμένον μὲ τὶς βιτρῖνες τοῦ ἐμπορικοῦ μου, νὰ τοποθετῶ τὰ φτεροκάπελλα τῆς μοδίστας μας, νὰ παρατρέχω μὲ φορτωτικὰς καὶ τελωνειακὰς διασαφήσεις κάποτε δέ... καὶ νὰ ξουραφίζω!

Ἔξαφνα ὅμως ἐκεῖ, ἐὰν μοῦ ἤρχετο κανένας στῖχος, παρατοῦσα μισοξουρισμένον τὸν πελάτη μου κι' ἔγραφα.

Ἔπειτα μ' ἔβλεπες — βάστα μυαλό!— ζητωπόλεμον ἔξαλλον ἢ θερμὸν ὑποστηρικτὴν καμμιᾶς πριμαντονίτσας καὶ στὸν ἴδιο καιρὸ

διοργανωτὴν ὑποδοχῆς τοῦ Ἀρχιερέως Λάτα,
ξουράφια, ἐμπόρια, ποίησις, ὅλα γιὰ ἐμὲ σαλάτα.

Καὶ τὸ ψιλμωδικὸ μουρμούρισμα ἔξω ἐκεῖ στῆς κολῶνες τοῦ θείου μου, ἔδινε κ' ἔπερνε:

— Στοῦ πολυτεχνᾶ τὸ σπίτι, συφορὰ καὶ καταδίκη...

Ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος ἐγώ, συριανῶντας στῆς ἰδικές μου κολῶνες ἔλεγα μέσα μου:

— Καιρὸς τώρα, κὺρ Γιαννάκη, γιὰ καμμιὰ νέα συλλογὴ ποιημάτων μας. Ἀλλὰ καλλιτεχνικὴ ἐτούτη, μὲ χαρτὶ καὶ ξώφυλλο πολυτελέστατο. Τέτοια δὲ πραγματικῶς ἦσαν τὰ «Στιχουργήματα» (1881 τύπ. Κορίννης, ἐν Ἀθήναις) τὰ ὁποῖα καὶ λεπτὰ μοῦ ἔφεραν καὶ νέων πάλιν συγχαρητηρίων μὲ ἠξίωσαν. Τοῦτο δὲ ὀφείλεται στὴν εὐγενῆ καλωσύνη τῶν φίλων, ὄχι ποτὲ στὴν ἀξία τῶν Στιχουργημάτων. Δὲν τὸ λέγω αὐτὸ ἐκ μετριοφροσύνης, τάχα μου, ἀλλὰ τὸ λέγω μὲ εἰλικρίνεια ὅση ἡ εὐγνωμοσύνη. Μετὰ τὴν ἀφτιασίδωτη ἐτούτη ἀλήθεια, λέγω καὶ βεβαιῶ, μεὺ' ὅρκου ὅτι αὐτό μου τὸ δημοσίευμα ἐπίστευα πῶς θὰ ἦτο καὶ ὁ τελευταῖος, πρὸς τὴν ποίησιν ἀσπασμός μου. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ ἀνελπίστως καὶ ὅλως ἐξαφνα ἔκαμε νὰ ὑψωθοῦν πάλι τὰ φόντα τῆς Μούσας μου καὶ νὰ ἐκτιμηθῶ ἐξαιρετικῶς (!) ἀπὸ ὅλους τοὺς συμπολίτας του, εἶναι ὁ Ζακυνθινὸς Σπουργίτης (1884).

Ἀπὸ τὸ ἀφελὲς αὐτὸ στιχούργημα τὸ ὁποῖο αὐτοσχεδίασα κι ἐδημοσίευσα χωρὶς καμμίαν ἀξίωσι—χάριν ἑνὸς ἀγαθοῦ διανομέως—καὶ τὸ ὁποῖον οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορὲς ἐξανατυπώθη τότε, ἀπὸ τὸ μικρὸ κι' ἐντελῶς ἄτεχνο τοῦτο στιχούργημά μου ἐγκαστρώθη ἐκ νέου ἡ κυρία φαντασία μου κι' ἔτσι ἐπρόβαλαν κατόπιν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἁπλοϊκοί μου Σπουργῖτες, ἕνεκα τῶν ὁποίων θὰ φιγουράρω παντοτεινὰ καὶ μὲ τὸ παρατσοῦκλι Σπουργίτης.

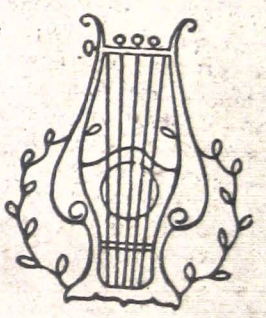

Καὶ τὸ ἴδιο τοῦτο ἔτος, ἐνῷ ἔπλια ἐπάνω:

Σὲ τόσες δόξες, τίτλους καὶ παθήματα,
ποὺ ὁ παινεμμένος νοῦς μου μ' εἶχε φθάσει
μὲ 'πλούτισαν τἀρχοντικὰ ταξίματα
κι' ὡς γνήσιο γεννολόημα τοῦ Χάση,
κλωτσῶ ξουράφια, ἐμπόρια καὶ ποιήματα
καὶ σάμπρ-μεμπλὲ καὶ κάθε ἄλλη μου κλάσι
μοδιστική, κιθαρικὴ καὶ ἄλλα...

κ' ἔγινα—γελᾶστε με καὶ κλᾶψτε με—... ἰμπρεζάριος! Μάλιστα! Ἔγινα κι' ἐργολάβος θερινοῦ θεάτρου, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη καὶ δι' ἐξόδων μου.

Μοῦσα μου ἐμπρός! Στὴ Νάπολι ξεκίνησέ με τώρα
'στὴ Νάπολι τὴ ζηλευτή, τὴν ξακουσμένη χώρα....

'Εκεῖ ποὺ σιδεροδρόμοι, φλαρέοι καὶ γυρολόοι
τραμβάϋ, καρρότσες, ἄλογα, θεατρῖνοι, τρατολόοι,
κόνιδες, μέμπρα, ὁδηγοί, γραφῖσκοι, λοῦστροι κι' ἄλλοι,
ὅπου σταθῆς σοῦ κάνουνε ταμποῦρολο τὸ κεφάλι...

'Εκεῖ ποὺ μ' εἴκοσι λεφτά, τὰ στρεῖδια τἀηδιάζεις,
Τῆς Στράτα-Μαρινούλας μας, Σάντα Λουτσία πῶς μοιάζεις...
Μὰ τί, 'στὰ στρεῖδια τἄφθονα ποὺ ρούφηξα, δὲν εἶδα
μιὰ νόστιμη Ζακυθινιὰ τοῦ βράχου πεταλίδα!

'Βρίσκουμαι στὴ βασιλικιὰ τὴ βίλλα, παλαβώνω...
σκέφτηκα πῶς κατόρθωνα μ' ἕν' ἀναγκαίο της μόνο,
νὰ χτίσω' στο νησάκι μου ἀπίστευτο παλάτι,
νἆνε γιὰ κάθε ταλλαρᾶ καὶ κάθε ἀριστοκράτη.

...Τί συρροὴ καὶ ξαφνικὸ στὸ Κόρσο Γαριμπάλδη,
μπάντες, σημαῖες καπιτόλα, ἀψῖδες καὶ σταντάρδοι.
'Γιορτάζουνε τὴ μνήμη του... νά, κι' ἄλλοι ἀκόμα πόσοι!
Περνᾷ γιὰ ὧρες ὁ λαός, μὰ 'στὴν ὁρμὴ τὴν τόση,
δὲν ἀγροικῶ μιὰ καμπανιά! Ποῦ' σαστε' Ἁγίοι μου Πάντες...
ποῦ τὸ καμπαναρεῖο σας κάνει γιὰ χίλιες μπάντες!
Μωρ' ἕνα ζήτω! τίποτα! Μωρ' μιὰ φωνή, δυὸ σμπάρα...
Ποῦσαι, καϋμένε Μανουή;.... Καληώρα σου, Τζωρτζάρα!
Ἄναψα, ἀγανάχτησα, μοῦρχεται νὰ φωνάξω,
τόσο ποὺ κάνω ἀπόφασι τὸ δρόμο μου νἀλλάξω...

(Ἀκολουθεῖ)